

Kedves Testvérek! Fogadják szeretettel a mai istentiszteleten elhangzott igehirdetést írott formában! Erős vár a mi Istenünk!

És láttam, és sok angyal hangját hallottam a trónus, az élőlények és a vének körül, számuk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer volt; ¹²és így szóltak hatalmas hangon: „Méltó a megöletett Bárány, hogy övé legyen az erő és a gazdagság, a bölcsesség és a hatalom, a tisztesség, a dicsőség és az áldás!” ¹³És hallottam, hogy minden teremtmény, a mennyben és a földön, a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondta: „A királyi széken ülő és a Bárányé az áldás és a tisztesség, a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké!” ¹⁴A négy élőlény így szólt: „Ámen!” És a vének leborultak, és imádták őt. (Jel 5, 11-14)

Nagy a bizonytalanság ma a világban. A minimálisra csökkent a légiközlekedés, országhatárokat zárnak le, nálunk a mai - amúgy sok embert megmozgató - nemzeti ünnepi megemlékezéseket sem tartják meg országszerte, s holnap már az iskolákba sem mennek a gyermekek tanulni, hogy minél hatékonyabban sikerüljön megfékezni a koronavírus járványát. Az egyházközségek is különböző módon szervezték át az istentiszteleti szolgálataikat. Van, ahol már ma sem tartanak istentiszteletet a gyülekezetekben, de a püspöki tanács útmutatása szerint valószínűleg jövő vasárnap már a mi templomunkban sem tartunk istentiszteletet.

S éppen most, a mai napon az igehirdetés alapigéjeként ez az imént hallott igeszakasz kerül elénk, amely János apostol jelenésein keresztül **a mennyei gyülekezet istentiszteleti közösségébe vezet el bennünket.**

Jó tudni azt, hogy az istentisztelet – ha több helyen el is marad a közeljövőben – a mennyei gyülekezetben **soha nem ér véget.** Mi, akik eljöttünk ma ide a templomba, s mindazok, akik otthon maradtak, részesei lehetünk egy a földieket és mennyieket összekötő istendicséretnek. Annak az istentiszteletnek, amit János apostol lát, és amely istentisztelet angalkórusának hangját hallja.

Ebbe az istentiszteleti közösségbe szeretne bennünket is bekapcsolni ez a mára kapott ígénk, mint egy különleges „online” közösségbe.

A mennyei istentisztelet középpontjában Krisztus áll. Krisztus a megöletett bárány, Krisztus az ártatlan bárány, akié az erő, a gazdagság, és a bölcsesség, az áldás és a tisztesség, a dicsőség és a hatalom. Neki hódol mindenki a mennyei gyülekezetben. Őt áldják mindazok, akik a bárány királyi széke körül vannak.

A Jelenések könyvének ez a jánosi látomása **bennünket is megszólít**, hogy feltegyük magunkban a megkerülhetetlen kérdést: Ki áll a mi életünk középpontjában? Kinek hódolunk mi?

A „Bárány imádása”. Ez a címe annak a két németalföldi festő (Huybrecht és Jan van Eyck) által készített híres képnek, amely a Belgiumban található genti katedrális 12 képből álló szárnyas-oltárának legmeghatározóbb festménye. A kép centrumában **Isten báránya**, a keresztény jelképrendszer legfőbb szimbóluma áll, aki az egész emberiségért meghozott krisztusi áldozat jelképe. Előtte az élet vizének forrása, a Krisztusban kapott megváltás és a mindenki számára ígért ajándék, az örök élet kegyelmének jele látható. Az oltárasztal brokátterítőjén pedig ez a latin nyelvű felirat olvasható: *”Íme, Isten báránya, aki elveszi a világ bűneit.”*

A képről a közelmúltban egy nagyon **érdekes dolog került napvilágra**, hiszen amikor néhány éve belefogtak a festmény teljes restaurálásába, kiderült, hogy az évszázadokon keresztül látható bárány arca alatt egy másik arc rejlik. S a mostani restaurálás során előkerült az eredeti bárány arca, amely sokkal erősebben emberarcú volt, mint a felé festett bárányé. Tekintete egyáltalán nem olyan, mint egy állaté, s pont ez teszi egészen zavarba ejtővé a képet. Egy művészettörténeti cikkben így írnak róla: „A gondos átfestés finoman adaptálta a formákat a kor megváltozott ízléséhez, és semlegesítette Van Eyck-ék intenzív és emberarcú bárányábrázolását, ami most újra előkerült.” S mintha ez a bárány egyenesen a festményt csodáló tekintetébe nézne.

Az jutott eszembe erről az érdekes felfedezésről, hogy valóban mennyire ilyen az ember?! Mennyire igyekszik eltakarni azt a Krisztus-arcot, ami zavarba ejtő a számára?! S mennyire igyekszik alkalmazkodni a megváltozott kor iránymutatásához?! S igyekszik tompítani saját életében is a Krisztus-központúságot, hogy ne kelljen szembenéznie az őt folyamatosan szemmel tartó Krisztussal.

Böjt harmadik vasárnapján, melynek latin neve „Oculi” – vagyis a „szemek vasárnapja” – jó, ha felfigyelünk erre. Mert az egymással való fizikai kontaktust most valóban kerülnünk kell, de a **szemeinkkel továbbra is az Úrra nézhetünk**. Arra az Úrra, aki Krisztusban – az áldozati bárányban mindnyájunk életének középpontja akar lenni.

Ez a mi istentiszteletünknek is a legfontosabb kritériuma. Hogy Krisztus legyen a középpontban. Mert Övé a dicsőség és a hatalom. Mert azé a hatalom, akinek az jár. Azé az Istené, akié persze eddig is volt a hatalom – tehetjük hozzá. Ahogyan Petőfi Sándor 1848 márciusában írja a Föltámadott a tenger c. jól ismert versében: „Bár felül a gálya, s alul a víznek árja, azért a víz az úr.” S Petőfi szavai többféle összefüggésben is elgondolkoztathatnak. Úgy is, hogy most valóban mindnyájunknak meg kell tapasztalnia a sokszor elfelejtett üzenetet, hogy mégsem mi tartjuk kezünkben a világot, mintegy nem mi irányítjuk életünk hajóját. Hiszen **mindnyájunkat alázatra kell, hogy tanítsa** ez az egész világban kialakult helyzet. Mind pedig arra is érdemes figyelni, hogy csak akkor kerülnek helyére dolgaink, ha a történelem Urára, a Krisztusban mindent és mindeneket Megváltó Istenre figyelünk. Amit a mára kapott útmutatói igében így olvashatunk: *Keressétek először Isten országát, és az ő igazságát...*

Kerüljön hát a neki járó helyre életünk istentiszteletében az a Krisztus, akire a böjti időben figyelhetünk. S így énekeljük majd együtt – és ki-ki otthonában: „Krisztus ártatlan bárány, ki miértünk meghaltál...” Ámen.

(Elhangzott 2020. március 15-én, Böjt harmadik vasárnapján a kőszegi evangélikus templomban)